

Om mee
te nemen!

FRANCISCUS

samen Kerk | samen sterk

Meimaand Mariamaand Vertoeven bij Onze Lieve Vrouwe van Ommel

mei 2024

P. 4
Missionaire inspiratie
opdoen

P. 6
Reuring in
De Einder

P. 8
Vieren in een
nieuwe buitenkerk

P. 9
De link tussen Maria
en Pinksteren

Door Maria naar Jezus toe

Pastoor Sacha Steijaert

Een week lang was ik in Medjugorje, in Bosnië-Herzegovina. Medjugorje is een vitale 'jonge' Mariabedevoortplaats. Vanuit de hele wereld komen velen hierheen, vooral veel jongeren en gezinnen. Ikzelf sinds 2018, om een bedevaartgroep te begeleiden en ook als geestelijke voeding voor mezelf.

Een groepsbedevaart is toch wel bijzonder.

Een club mensen (in ons geval 49 personen) die elkaar nauwelijks kennen, gaat samen naar een bestemming. Je weet waar je heengaat, maar de weg erheen en hoe het ter plekke allemaal zal verlopen is vooraf niet zeker. En iedereen neemt ook nog zichzelf mee: eigen motivaties, geloofsbeleving en verwachtingen. Een bedevaart heeft dan ook altijd iets onbestemds.

Missionarissen

Maar wat iedere keer toch opvalt: er ontstaat een groep, een gezamenlijke band, vriendschappen, zorg voor elkaar, delen van vreugde en verdriet en op het einde een gevoel van... "Hé, is het nu alweer afgelopen?" Je vraagt je af: "hoe kan dat?" Allereerst is er aan Medjugorje niets dat met folklore te maken heeft. Ondanks de vele winkeltjes met allemaal dezelfde beeldjes, rozenkransen en petjes, proef je dat het hier om de inhoud gaat. Centraal staan de feestelijke viering van de Eucharistie, het gezamenlijk gebed van de rozenkrans, de aanbidding van het heilig Sacrament en de drukke biechtpraktijk waar-

bij dagelijks honderden tot soms enkele duizenden het Sacrament van Boete en Verzoening ontvangen. En dit alles in de context van Maria, die sinds 1981 verschijnt aan een aantal lokale mensen en zich presenteert als de Koningin van de Vrede. Ze roept stevast op tot bekering, tot liefde voor haar Zoon Jezus en zijn Kerk, dat we beseffen geliefde kinderen van God te zijn en ook om zelf missionarissen te zijn van Christus en de Vrede die Hij schenkt. Door Maria naar Jezus toe! Deze ervaring verenigt en verandert mensen. Dat maakt deze bedevaart niet zozeer tot een uitje, maar tot een ervaring met een gedeelde innerlijke beleving. Een gezamenlijke reis naar het hart van het christendom. Naar een ontmoeting met een Persoon, Jezus Christus zelf.

Onze parochie is gezegend met een bedevaartsoord: Ommel. Daar zijn er geen verschijningen, maar dat hoeft ook niet. Ommel is al eeuwenlang een plaats waar velen naartoe komen. Dat is haar plaats in onze parochie. Dat was zo, dat is zo en dat blijft zo als het aan mij ligt. Mariaoord Ommel staat open voor iedereen: om te schuilen, te bidden, misschien tranen te laten maar ook om te lachen. Ik hoop dat in deze meimaand velen zijn gekomen en nog zullen komen. Om samen naar het hart van het Christendom te gaan. Onder de begeleiding van onze moeder Maria naar Jezus toe!

Groeten en Gods zegen,
Pastoor Steijaert

COLOFON

JAARGANG 2 - NR 5 | MEI 2024

FRANCISCUS is het parochieblad van de Franciscusparochie Asten-Someren.

Nieuws en kopij voor het volgende nummer graag uiterlijk 21 juni aanleveren bij de redactie per mail. De redactie behoudt zich het recht om artikelen te bewerken of niet te plaatsen.

Omslag:

Film in de Lourdesgrot in Ommel, een van de meimaandactiviteiten. | Foto: Pastor Stefan Schevers

Redactie:

Luuk van den Einden
Patricia Willems

Arnold Spijker
Pastor Stefan Schevers

Contact:

parochieblad@rkfranciscus.nl

Wijziging bereikbaarheid secretariaat

Het secretariaat van onze parochie wordt bemand door vrijwilligers en ook door parttime medewerkers. Een van onze medewerkers heeft elders een extra baan gevonden. Dit betekent dat de telefonische bereikbaarheid en de bezoeken van het secretariaat enigszins zullen veranderen.

Sinds 6 mei gelden de volgende tijden en dagen:

Maandag:	10.00 - 12.00 uur
Dinsdag:	Niet bereikbaar
Woensdag:	08.30 - 12.30 uur
Donderdag:	08.30 - 12.30 uur en 19.00 - 20.00 uur
Vrijdag:	gesloten

Foto: Siris

Pastoor Jan Bakker overleden

Op 14 maart is in Asten emeritus-pastoor Jan Bakker overleden. Hij is 97 jaar geworden.

Jan Bakker werd op 21 oktober 1926 in Asten geboren en op 4 augustus 1953 tot priester gewijd. Van 1953 tot 1959 vervulde hij diverse functies binnen de Orde van Oblaten.

Foto: Mattheus Shamoun

Communicanten in de weer op Palmzondag

Dit jaar heeft weer een groep kinderen de Eerste Heilige Communie gedaan. In aanloop naar het ontvangen van dat sacrament volgden ze een voorbereidend traject. Daarbij hoorde onder meer een gezinsochtend op Palmzondag, waarbij de kinderen met een aantal activiteiten meer leerden over het verhaal van Pasen. En ook de vaders, moeders, broertjes en zussen zijn hierbij betrokken geweest. Op deze manier wordt de communievoorbereiding die de parochie biedt inhoudelijker en meer verdiepend. En de gezinnen hebben mogen zien dat ze een plaats hebben in onze geloofsgemeenschap.

Daarna werkte hij als priester in parochies in achtereenvolgens Valkenswaard, Tilburg, Helmond, Beek en Donk, Vught en tot slot Soerendonk. Na zijn emeritaat verhuisde hij naar zijn geboortedorp Asten, naar zorgcentrum De Lisse. Hier zette hij zich tot een paar jaar geleden nog in als pastor voor de mensen en verzorgde hij dagelijks de Eucharistie. Hij zal door velen worden gemist.

Lintjesregen

De jaarlijkse lintjesregen was hier een ware plensbui. In de gemeente Asten zijn zes lintjes uitgereikt, in de gemeente Someren dertien. Verschillende gehuldigden zijn of waren ook kerkelijk actief. Zie www.siris.nl voor meer info.

Lieropse kerk open in de zomer

Gedurende de zomermaanden is de H. Naam van Jezuskerk in Lierop zaterdag- woensdagmiddag geopend voor bezoek en bezichtiging. Er is dan een vrijwilliger aanwezig die mensen verwelkomt en op verzoek ook uitleg kan geven over het gebouw en haar interieur. De parochie nodigt u van harte uit om deze mooie kerk te komen bezoeken uit interesse, voor bezinning of gebed.

Zie de site voor meer en uitgebreidere berichten:
www.rkfranciscus.nl

De Missionaire Parochie

Inspiratie opdoen voor hoe het óók kan in de parochie

Myriam van den Einden

Wat kan de toekomst onze parochie bieden? Om dat uit te zoeken, ging een groep parochianen naar de Missionaire Parochie-conferentie in Veenendaal om inspiratie op te doen.

Zaterdag 6 april gingen we met zestien personen naar Veenendaal voor een inspiratiedag.

Een aantal mensen in onze parochie is geïnteresseerd geraakt in 'de missionaire parochie' naar aanleiding

van het boek *Als God renoveert* van de Canadese priester James Mallon en gesprekken met andere mensen over welke weg we in de toekomst met onze parochie in moeten slaan. Zeker nu langzaam maar zeker het aantal kerkbezoekers afneemt.

Met onze groep waren veel jongeren meegegaan. Wat erg fijn is, aangezien zij de toekomst binnen de kerk gaan vormen.

Bij de missionaire parochie gaat het er om dat parochies (nieuwe) stappen zetten om vitaler te worden en het aantal parochianen te doen groeien. Waarbij met nadruk jonge mensen geïnspireerd worden om samen met andere mensen op te trekken in het geloof.

René-Philippe:

“Eigenlijk wist ik niet goed wat ik ervan moest verwachten, maar ik ben er open in gegaan. Er kwam nog niet zoiets als een concreet plan uit, maar dat kan ook niet omdat er zoveel bij komt kijken en er is niet één vaste manier om het te doen. Maar wij moeten er als parochianen vooral voor zorgen dat we elkaar en mensen van buiten erbij betrekken. Het was ook leuk om mensen te ontmoeten die ik eerder elders had ontmoet.”

Het was heel bijzonder om in Veenendaal met zo'n 850 gelovigen samen te zijn, samen de Eucharistie onder leiding van kardinaal Wim Eijk te vieren, die opgeluisterd werd met liederen en muziek, samen te luisteren naar een vraaggesprek over het (opnieuw) volgen van Jezus en een getuigenis van een Britse priester. Na een heerlijke lunch konden we kiezen uit drie seminars: 1: Hoe kunnen we mensen helpen om leerling van Jezus te worden, 2: God vraagt ons gebed en 3: De drie sleutels van parochievernieuwing.

Het grootste deel van de mensen koos voor seminar 1. Hadewijch Klaassen liet ons nadenken over het thema 'leerling maken'.

Mattias:

“De dag zat goed in elkaar en was heel inspirerend en motiverend. Je merkte dat je er als gelovige niet alleen voor staat, er zijn er zoveel meer, overal. Het was fijn om met een klein groepje na te denken over hoe je de Kerk weer aantrekkelijk kunt maken door middel van laagdrempelige activiteiten waar mensen eerst eens kennis met ons kunnen maken. Rituelen zullen mensen niet zo gauw aantrekken. Hoewel, de aanbidding vond ik wel heel bijzonder.”

Eerst dachten we na over wie bepalend geweest is in ons geloofsleven. Daarna legde ze de vijf stappen of drempels voor zoekende mensen uit. Hierna gingen we in groepjes van drie personen per stap aangeven wat onze parochie op dit moment aanbiedt voor zoekende mensen.

Lucia:

“Ik vond het een hele inspirerende dag. Het was vooral fijn om met een groepje uit onze eigen parochie na te denken over kleine stapjes die we kunnen zetten. Wij waren daar al best concreet in. Ik hoop dat we gauw weer eens allemaal bij elkaar kunnen komen en er echt iets mee gaan doen!”

Vooraf bij stap 1 (vertrouwen) en 2 (nieuwsgierigheid) hebben we in onze parochie al een aantal activiteiten die aangeboden worden. Denk aan koffiedrinken na de Mis, een jongerengroep en een gezinszondag. Bij stap 3 (openheid), 4 (zoeken) en 5 (intentioneel leerling van Jezus zijn) ontdekten we dat wij nog niet veel activiteiten hebben. Wel hebben we al Sycamore, de gezinszondag en een bijbelgroepje.

Daar liggen binnen onze parochie nog de nodige uitdagingen. Tijdens onze bespreking kwamen ook al wat ideeën naar voren om uit te gaan werken om mensen die zoekende zijn te prikkelen om over het geloof na te denken.

Pascal:

“Ik heb van de dag genoten. Het was fijn om met zo'n grote groep gelovigen met elkaar verbonden te zijn, katholieken en mensen uit andere kerken. En je ziet op deze manier ook wat je mist in de parochie. Het is fijn om te bedenken wat er nu al mogelijk is. Ik ga denk ik eerst wat meer gesprekken voeren met vrienden en zo, zodat het onderlinge vertrouwen groeit.”

Het laatste gedeelte van de dag bestond uit muziek, getuigenissen en (stil) gebed, dat iedereen op eigen manier in kon vullen.

Het was een heel inspirerende dag!

Reuring in De Einder 'Aan de tafel van het leven gebeurt van alles'

Tekst en beeld: Patricia Willems

'Kunstbeoefenaar' Peter Slegers streek laatst in gemeenschapshuis De Einder in Someren-Eind neer voor een kunstproject over het Laatste Avondmaal.

Soms heb je zo'n dag... Arnold en ik hebben een afspraak op De Einder in Someren-Eind, waar Peter Slegers een project heeft. Maar Arnold is ziek en er is geen tijd om vervanging te regelen. Ik zal het inter-

view deze keer alleen moeten doen. De Einder is nog dicht. Gelukkig komt Peter er al gauw aan, even later gevolgd door de beheerder. We kunnen naar binnen. Peter is een Eindenaar en letterlijk aan de voet van de kerktoren geboren. Nu is hij een succesvol kunstenaar. "Ik noem mezelf liever *kunstbeoefenaar*", corrigeert hij me. "*Kunstenaar* klinkt alsof je ooit volleerd kunt zijn in het maken van kunst, maar dat kan niet. Je blijft altijd oefenen."

Zo kun je aan kunstwerken ook vaak zien hoe ze opgebouwd zijn. Ze ontwikkelen zich volgens hun eigen lijnen. Toen Peter aan dit werk begon, wist hij nog niet hoe het eindresultaat zou gaan worden.

Broodjes, olie en zout

We installeren ons in de zaal. Die wordt sfeervol gekleurd aangelicht. Achter het gordijn, op het podium, is een deel van het centrale doek te zien: een pastel-weergave van het Laatste Avondmaal van Leonardo Da Vinci. Er klinkt rustige muziek. Op tafel staan bakjes met broodjes, olie en zout. “Net als bij het Laatste Avondmaal”, legt Peter uit. “Als je goed kijkt, zie je dat Judas het zoutvatje om heeft gestoten. Hij verspilt het zout der aarde.”

“Je hebt hier dus een expositie?”, vraag ik.

“Een project”, antwoordt Peter. “Mijn werk is een ‘filmische verbeelding’ van iets wat je niet met woorden kunt uitdrukken.”

“En het heet ‘Aan tafel’... Hoe ben je op die benaming gekomen?”

“Dat heeft met twee dingen te maken. Ik ben een echte Eindenaar, ook al woon ik al jaren elders. Maar er verdwijnt hier zoveel, de winkels, de kroegen, de kerk. De Einder is vrijwel de enige plek die de gemeenschap nog iets van een kloppend hart geeft, maar er mag wel wat meer reuring in. Reuring betekent leven in de brouwerij, maar ook ontroering, verbondenheid. Ik ben al langer geïntrigeerd door de muurschildering van het Laatste Avondmaal van Leonardo Da Vinci. Zo kwam ik op de titel ‘Aan Tafel’. Want we delen vaak juist aan tafel het leven met elkaar, daar is het breken van het brood een symbool van. Door dit project in mijn geboortedorp te draaien krijg ik een kans om die twee facetten met elkaar te combineren.”

Jezus in het midden

Het project brengt inderdaad reuring, want er komen veel mensen naar het project kijken en een praatje maken met hun dorpsgenoot. Tot nu toe zijn er al zo’n 250 bezoekers geweest. Maar aan de tafel op het grote doek zit Jezus in het midden.

“Wat betekent Jezus dan voor jou, in dit project?”, vraag ik.

Peter: “Ik ben niet gelovig of zo, maar hecht veel waarde aan de wijsheid die in Bijbelse verhalen vervat ligt. Aan de tafel van het leven gebeurt van alles. Iedereen doorloopt zijn eigen proces. Iedereen is bezig een complete mens te worden, waarbij hoofd, hart en handen met elkaar in lijn zijn. Elke dag is ons gegeven om te leren. Als je alleen vanuit je hoofd leeft, zie je niet waarmee de ander worstelt. Daar komt oorlog van. Wie ben ik om over een ander te oordelen? Als ik besef dat we in dit proces eigenlijk allemaal één zijn, dan zal ik een ander niets aandoen. En reuring heeft juist te maken met hart en handen.”

“Iedereen is bezig een complete mens te worden, waarbij hoofd, hart en handen met elkaar in lijn zijn”

“De apostelen worstelen met van alles”, vervolgt hij. “Jezus zit tussen hen in als een oase van rust, als de complete mens, als de enige persoon die in zichzelf helemaal één is, in lijn met het licht dat achter alles schijnt. Ik probeer het ongrijpbare te verbeelden.”

Alle onrust van de wereld

Natuurlijk moet ik zelf ook de ‘filmische verbeelding’ van Peter over me heen laten komen. Voor het doek staan tafels met twaalf zitplaatsen. Niet om echt op te zitten, maar om in gedachten plaats te nemen. Er wordt een film op het geschilderde doek geprojecteerd. Je ziet hoe de kerk wordt omgebouwd tot woonruimte en hoe het doek wordt opgehangen. Daarna lijkt het wel alsof alle onrust van de wereld, tot Covid-19 aan toe, over de tafel en over het publiek wordt uitgestort: onrust waarin iedere mens – en voor wie wil, ook Jezus – zijn weg moet vinden. Het is overrompend, ontroerend en ontzettend knap gemaakt. Ik laat het niet bij één keer kijken. Intussen neemt de reuring in de zaal achter me toe. Nog voordat ik buiten ben start de projectie alweer opnieuw.

De meimaand vieren in een nieuwe buitenkerk

Luuk van den Einden

De buitenkerk in Ommel heeft een ware metamorfose ondergaan. Deze meimaand kunnen talloze pelgrims en alle parochianen genieten van vieringen in een compleet gerenoveerde omgeving.

Wie deze meimaand al een openluchtviering in Ommel heeft meegevierd, zal het ongetwijfeld opgevallen zijn: de buitenkerk is in een nieuw jasje gestoken. Of ja, jasje – zeg gerust een complete garderobe. De afgelopen periode hebben heel wat mensen de handen uit de mouwen gestoken om de buitenruimte voor vieringen bij de tijd te brengen.

Het plan voor de restauratie van het processiepark omvatte ook de vernieuwing van de buitenkerk. Die was namelijk behoorlijk gedateerd en ook enigszins verwaarloosd. De banken stamden nog uit de jaren zestig, maar boden niet genoeg plaats, waardoor er vaak kerkgangers op het gras moesten zitten tijdens Missen. Ook was het groen behoorlijk verwilderd en lieten licht en geluid eveneens te wensen over. In zo'n vervallen omgeving waren openluchtvieringen niet goed mogelijk en weinig aantrekkelijk. Binnen het restauratieplan was daarom bedacht om het weer mogelijk te maken om buiten Missen te vieren met goede verlichting, goed geluid en comfortabele zitplaatsen.

Zoiets kost veel geld – een bedrag met vijf nullen om precies te zijn. Gelukkig is kringloopwinkel ONA uit Asten in de bres gesprongen met een bijdrage waarmee de uitvoerige renovatie ten uitvoer gebracht kon worden.

De grond is afgegraven en voorzien van een nieuwe zandlaag en fraaie betegeling. Er zijn lichtmasten en een nieuwe geluidsinstallatie geplaatst. Ook telt de buitenkerk tweehonderd nieuwe buitenstoelen die niet kunnen roesten en daardoor extra lang mee kunnen.

De Heilige Geest in de kerk...

Pastor Stefan Schevers

Foto: Pastor Stefan Schevers

Pinksteren valt dit jaar in de meimaand. Dat roept de vraag op: is er een link tussen het feest van Pinksteren en Maria, de moeder van Jezus?

Wie een pionier wil zijn, trekt op met Maria. Zij is de eerste gelovige in het Nieuwe Testament. Want Jezus is via Maria tot ons gekomen. Door Maria vinden we het snelst een band met Jezus. Vaak leggen we nadruk op de ernst van de kruisdood. Maar geloven begint bij de vreugdevolle uitroep: “Wees gegroet Maria, verheug je”. God ziet via Maria mensen zitten en heeft je antwoord nodig voor zijn plan met deze wereld! Bouw vanuit je hart in vrijwilligheid mee aan het Rijk Gods. Maria bewaarde daartoe alle woorden die haar raakten in haar hart. Zo heeft ze de Heilige Geest toegelaten om haar gaandeweg Jezus’ schoonheid te tonen als “God met ons”. Maria draagt als tochtgenoot de Heilige Geest als krachtbron die haar vrij maakt om te vertrouwen op de luisterbereidheid, op haar openheid voor Gods levenwekkende stem. Een voorbeeld van iemand die zich ook liet raken is de huidige aartsbisschop Zbigniev Stankevici uit Riga. Hij heeft als motto “de Heer is mijn kracht”. Die kracht volgen betekent opengaan. Hij was ooit

een veelbelovende ingenieur, maar hij werd zelf gelovig door zich te laten raken door iemand die hem zozeer inspireerde dat Gods Geest zijn ogen opende voor een diepere rijkdom. Pas toen hij besloot zelf te antwoorden, net als Maria (“Mij geschiede naar Uw woord ...), voelde hij Gods Geest als een diepe vrede en vrijheid in zijn hart en werd hij priester. Paus Franciscus heeft hem nu benoemd voor het dienen van de eenheid van kerken en voor de evangelisatie in Europa. Maar de aartsbisschop van Riga heeft tijden van vervolging ervaren tijdens het communisme.

Gezamenlijke opgave

Daarom wekt het verwondering dat juist hij oproept om met andere christenen te bidden, om te leren van elkaar en ieders mooiste ervaring met elkaar te delen. Want zo gelooft hij: “Als je de wereld wil doen geloven, dan kan dat alleen door zichtbare gemeenschap. Sticht kernen waarin Gods wisselwerking zichtbaar wordt. Want God had Maria’s antwoord nodig als vruchtbare drager van Gods Geest. Die kracht volgen betekent opengaan voor een Kerk die “geboren” wordt met een gezamenlijke opgave naar de wereld. Maria raakte bezielde door de Heilige Geest om met haar eigen gedrevenheid vol vreugde en geestdrift op weg te gaan. Zo werd ze moeder van mensen. Want ze liet zich meenemen in Gods verhaal. Zo werd ze troosteres in alle nood. Ze werd onder het kruis moeder van de leerlingen van Jezus, doordat Jezus haar zei: “Zie hier je zoon”. Via haar leren we steeds opnieuw te luisteren naar Gods stem. Dan komen mensen verder, geborgen bij een troostrijke, stevige moeder die het wonderlijke begin van nieuw leven dat in mensen groeit erkent. Want mensen kunnen in de Geest hun bestemming leven. Maria zorgt voor “een kind dat ze verwacht”. Je bestemming is kind van God te zijn. Dat ontvang je van God zelf, als een parel uit Gods hand. Omring dat ‘kind’ in jou met je zorg en open je innerlijke ruimte met een houding van innerlijk vertrouwen.

Spreekwoorden

Diaken Jack Swaanen

Onzen opa, zoals we dat in Brabant zo mooi kunnen zeggen, was een man van spreekwoorden. Telkens wanneer er iets bijzonders was, dan wist hij hier wel een spreekwoord bij te zeggen. Misschien kent u deze wel: “Hij is vur God noch duvel bang”, of “Wa zitte toch wir te jeremiëren” of “Wa is zij toch un zibbediske”. Allemaal spreekwoorden die een religieuze achtergrond hebben.

Eén spreekwoord heb ik heel vaak van onzen opa gehoord: “Zondags wèèrk is nie stèèrk”. Mijn vader was bouwvakker en in mijn herinnering was hij thuis altijd aan het verbouwen. Dit moest natuurlijk vaak in het weekend en dus ook op zondag gebeuren. Mijn opa moest daar helemaal niets van hebben. Voor hem was de zondag belangrijk. Niet alleen voor de hoogmis (en daarna een borrel in het café tegenover de kerk) maar ook om een dag niet te werken.

24-uurseconomie

Het woord “zondagsrust” kenden wij eigenlijk niet, maar we wisten wel dat je ’s zondags eigenlijk niet mocht werken. Mijn vader deed dat dus wel en onzen opa liet duidelijk merken dat hij het daar niet zo me eens was.

“Is het wel zo dat we geen rustmoment meer nodig hebben? Is die zondagsrust eigenlijk wel een achterhaald iets uit de oude tijd?”

In onze huidige 24-uurseconomie is bovenstaand verhaaltje niet meer dan iets grappigs uit de oude tijd. Je moet toch ook gewoon op zondag naar de winkel kunnen gaan om de wekelijkse boodschappen

te gaan halen? En het is toch niet meer dan normaal dat we 24/7 naar welke winkel dan ook kunnen gaan?

Het lijkt wel alsof er niemand is die zich afvraagt: Is dat wel zo?

Moeten we wel 24/7 kunnen doen wat we willen? Is het wel zo dat we geen rustmoment meer nodig hebben? Is die zondagsrust eigenlijk wel een achterhaald iets uit de oude tijd?

Toen God de tien geboden aan Mozes gaf, was het vierde gebod min of meer een gebod van “rust”. In zes dagen kon je werken en doen wat je wilde, maar de zevende dag was de sabbat en op die dag nam je rust. Rust van het jachtige leven, rust van het moeten, rust van zorgen.

Genieten

Natuurlijk werd deze rustdag geformaliseerd en aan allerlei regels onderworpen: je mag dit niet en je mag dat niet en je moet...

Ik denk dat door die strikte regels de betekenis van de “rustdag” wat naar de achtergrond verdwijnt. In de Statenvertaling staat het zo mooi beschreven: “Want in zes dagen heeft de HEERE den hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte ten zevenden dage; daarom zegende de HEERE den sabbatdag, en heiligde denzelven.”

Simpel eigenlijk: gewoon rust nemen, even helemaal niks, gewoon een dag om van het leven te genieten. Maar óók een dag om aan Onze Lieve Heer te denken!

Ik denk dat onzen opa eigenlijk toch wel gelijk had. “Zondags wèèrk is inderdaad nie stèèrk”.

Brandglas

Patricia Willems

Lang, heel lang geleden was ik nieuw in de kerk. Ik glipte de kerk binnen om te kijken wat die mensen daar nou precies deden. Ik werd geraakt door de Eucharistie en de vaste vormgeving van de liturgie. Dat heeft er uiteindelijk toe geleid dat ik katholiek werd, maar niet zonder de nodige omzwervingen. Want ik miste ook veel in de parochie: diepgang, creativiteit, verbondenheid, jonge mensen en aandacht voor Jezus.

Iets minder lang geleden was ik een soort verkenner. Eén van de zeldzame jongeren in de parochie nam me mee naar een jongerengroep in Helmond. Daar was vorming, intens beleefde liturgie, gemeenschapszin en ruimte om vragen te stellen. Met die groep ging ik naar een jongerendag in Utrecht. Meer dan vijfhonderd tieners en twintigers in een grote hal, enthousiaste muziek, inspiratie in alle soorten en héél veel verbondenheid: dat was echt bijzonder. Na die ene dag volgden allerlei andere dagen, conferenties, retraites, weekends en buitenlandse reizen bij heel verschillende kerkelijke groeperingen, variërend van katholiek-charismatische groepen tot slotzusters en van Pinksterkerken tot de Vereniging voor Latijnse Liturgie. Ik was op zoek naar levendigheid, creativiteit, verdieping, persoonlijke geloofsexpressie, begeleiding, waar gemeenschapsleven en méér van Jezus.

“Je moet weten wat het probleem is voordat je het kunt aanpakken”

De meeste van die groepen en conferenties zijn inmiddels buiten mijn bereik geraakt. Ik hoor nu echt niet meer bij de jongeren. Er zijn leiders overleden en groepen uiteengevallen. Maar God gaat altijd verder, met mij en met al die anderen.

Beeld: Susanna Hüsstege

We zijn vanuit de parochie met een groep meest jonge mensen naar de Missionaire Parochie-dag geweest. Elders in dit blad en op de website kun je daar meer over lezen. Het leek wel een toegepaste, verbeterde versie van een déjà-vu van die eerste jongerendag, zo'n enthousiasme, zo'n stortvloed van inspiratie, zo'n sterk gevoel dat de Heilige Geest achter en door alles heen werkte dat dat bijna tastbaar was! Er waren mensen die ik als jongere heb leren kennen. Sommigen van hen zijn nu leiders en getuigen van hoop voor kwijnende parochies. De organisatie zette in op bewustwording, want je moet weten wat het probleem is voordat je het kunt aanpakken. Is onze parochie een aantrekkelijke gemeenschap? Hoe kunnen we mensen interesseren voor ons geloof? Welke relatief eenvoudige initiatieven kunnen een basis leggen voor nieuwe groei? Sommige jongeren van toen zetten zich nu in voor deze parochievernieuwing. God laat zijn licht door hen schijnen en bundelt het tot een krachtige straal. Het vergrootglas van inzicht en visie wordt daardoor een brandglas dat inspiratie opwekt, vuur laat ontbranden en parochies nieuw leven geeft. Uitermate aanstekelijk.

Lang geleden schreef ik weleens verslagjes over mijn 'verkenningen' in de voorlopers van dit blad, met als rubrieksnaam: *Van over de grenzen van onze parochie*. Ook dit stukje is die naam wel waard, denk ik.

Frank + Francy

Tekst: Patricia Willems | Illustraties: Susanna Hüsstege

Koekjes

Frank en Francy zitten in de kamer te spelen.

Frank met zijn garage en Francy met haar manege.

Af en toe brengt Frank met een vrachtwagen de paarden van Francy naar een ander weiland.

Papa is op zijn werk en mama doet een boodschap.

Ze zijn best groot genoeg om even alleen thuis te zijn. Toch?

Maar in de kamer staat een grote kast.

En achter één van de deurtjes van die kast staat een koektrommel.

En die koektrommel zit vol met chocoladekoekjes.

Hele lekkere chocoladekoekjes.

Francy moet er de hele tijd aan denken.

Stilletjes loopt ze naar de kast.

Even kijken... Even ruiken...

“Hé, dat mag niet hè?” zegt Frank.

“Eéntje maar!” antwoordt Francy.

Snel propt ze een heel koekje in één keer in haar mond.

Frank springt op en komt erbij staan.

“Nou wil ik er ook eentje!”

Maar als je eenmaal koekjes aan het eten bent, dan is het heel moeilijk om ermee te stoppen...

Dan horen ze de voordeur. Mama komt thuis.

Snel gaan ze weer zitten, alsof ze druk aan het spelen zijn.

Maar de koektrommel is leeg.

En hun lippen zitten onder de chocola...

Mama wordt boos.

“Hoe vaak heb ik jullie gezegd dat jullie niet zelf koekjes of snoep mogen pakken?” zegt ze.

“Voor straf krijgen jullie straks geen toetje.”

“Ik ben misselijk”, kreunt Frank.

Francy kijkt sip.

Dan zegt ze: “Sorry mama. Dat was tegen een regel van God, hè?”

“Wat bedoel je?”, vraagt mama.

“Nou, dat je niet mag stelen. Dat is toch één van die tien regels.”

“Dat klopt”, zegt mama.

“En die regel is er om je te helpen.

Als je je eraan houdt, word je niet misselijk en krijg je altijd een toetje.”

“Ik hoef voorlopig ook helemaal niks meer,” zegt Frank.

Francy geeft mama een knuffel.

